

LA ESCOBA

Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.

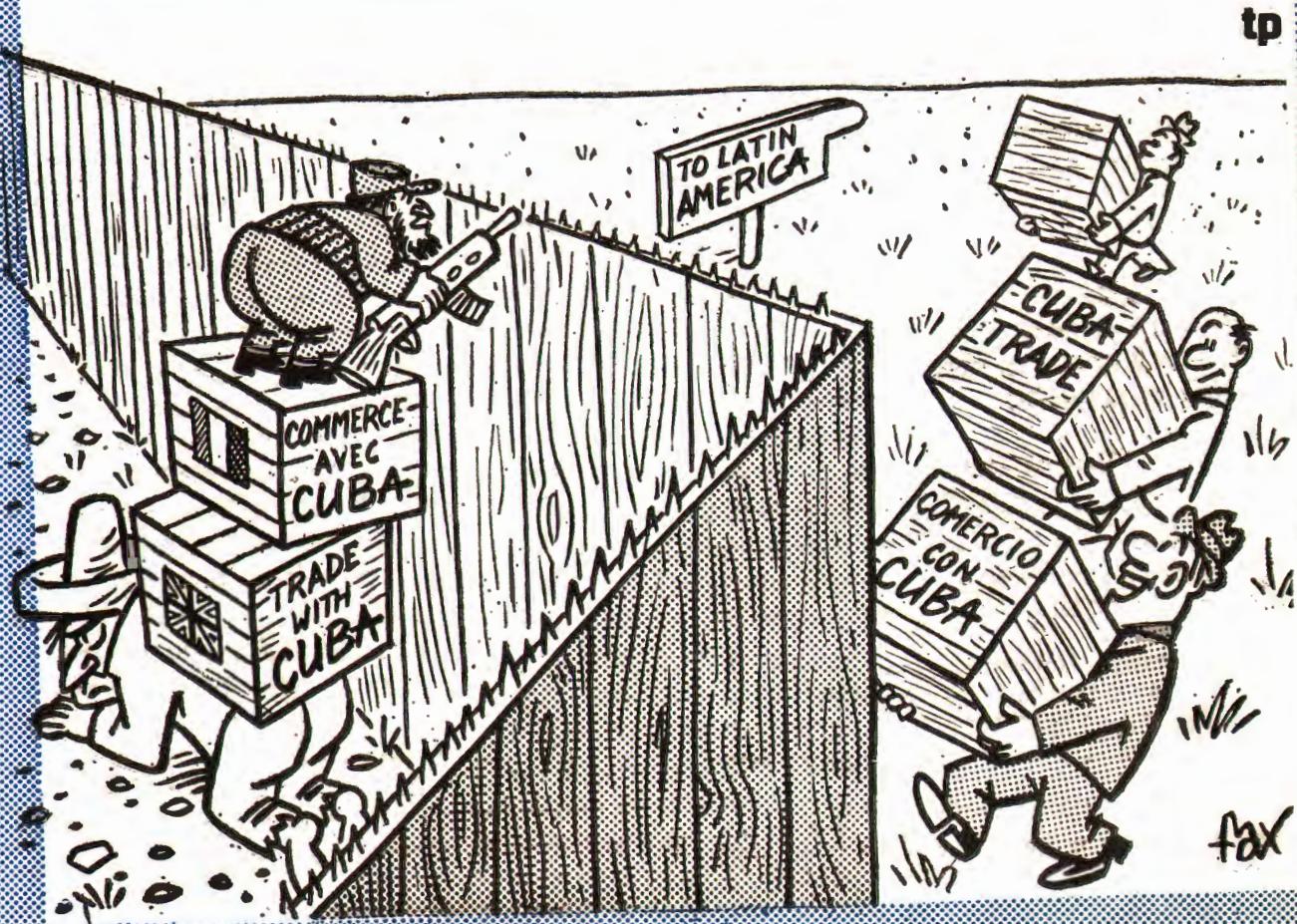
Виходить щомісяця.

Buenos Aires, Enero—Febrero de 1976

Año XXVIII

Nº 1-2 (313-314)

tp

ХРОНІКА

НОВИЙ РІК 1976

Гей, з дороги! Гей, на бік!
По липовім мості
Сімдесятій Шостий Рік
Їде до нас в гості.

Легковажить він зиму,
Не зважа, що слизько,
Уклонімся всі йому
По козацьки, низько.

Обступім його кругом
З пивом й колачами,
Щоби ласка рік його
Завжди була з нами.

І з ока з'ї також
Стукнімся чарками,
Хоч душою трясе дрож,
Шпигає голками.

За Рік Новий піднесім
Тост усі високо
Чи ласкав нам буде вс'є,
Чи вилізе боком.

Коли схоче він на нас
Вишкрювати ікли,
Не злякає тим ні раз —
Ми до того звикли.

Коли ж ласкав даруватъ
Добрі коньюктури —
У сусідів всі підряд
Поздихали б кури.

Як не буде: так, чи сяк —
Не наша це воля.
Нам хай грата, чи конъяк,
Буде на здоров'я!

Панько Незабудько

ТЕМПИ ХХ СТОРІЧЧЯ

Американка розмовляє з француженкою про любов:
— Француз, — каже француженка, — здобуває жінку дуже делікатно. Найперше цілує кінчики пальців, опісля рам'я, шию, вухо...

— О, Боже, — каже американка, — за той час американець вертається з послибної подорожі!

ПЕРША НОВИНА

— Мамо, мені здається, що Володко має щодо мене поважні наміри.
— Що ти кажеш, доню! А по чому ти пізнала?
— Бо каже вже, що в дешевих сукенках мені найкраще до лиця...

СОВЕТСЬКА НАУКА

На першому курсі технікуму викладач каже про авто:

— Авто — це советський винахід, який служить для того, щоб представники трудящих ним користувалися для добра партії.

Рік 1975-ий, що відійшов від нас на сторінки історії, записаний у житті української діяспори не лише як Рік Чупринки, але як рік в якому з'явилось чимало пасквілів і анонімів, що аж ніяк не допомагають нам в консолідації наших сил у боротьбі за українську державу. Звичайно, є різні причини писання анонімів чи пасквілів. Але у всіх цих «творах» мета завжди одна: нищити нас морально сваркою, розбратором, недовір'ям, порізницею між собою друзів чи знайомих.

Одним із факторів, що не сцементував українську діяспору а її послабив, це справа українського католицького патріархату. Різні особи та різні товариства — так церковного як і громадського характеру — по-різному підходять до цієї преважливої справи. Кожний у тій справі хоче мати рішаюче слово, кожний хоче «поставити на своїм». І у висліді такої «стратегії» — немає в нас єдності. З такого стану, зрозуміла річ, користає ворог, а наша справа, зам'єсть поліпшитися, погіршується.

Сдним із найбільших пасквілів, які з'явилися на «українському ринку» мин. року, це «Правда про патріархат та українські дні в Римі», що має підпис «свщ. М.Г.Б.». Зі сторінок цього пасквілю ллеться гостра атака проти Блаженнішого Кир Йосифа, як і проти «Шляху Перемоги» та його середовища. Інклюз проаналізував цю гідоту з журналістичного обов'язку так як лікар обслідує прокаженого, і дійшов до висновку, що його написала людина озняйомлена з подробицями справи, яка мала до диспозиції архів в давніших і теперішніх різних єидань, отже, писала це людина, яка вже писала і друкувала свої праці раніше. По формі різних «поучень» і «наук», які подає «свщ. М. Г. Б.» можна припустити, що цей пасквіль таки писала особа з духовною освітою, бо і поширювання, наприклад, на терені Англії, йде при допомозі священиків, які виступають проти Кир Йосифа, як Патріарха. Якщо дійсно ту гідоту написав український священик, то Інклюз думає, що не було б ніякої шкоди для нашого народу ні для нашої Церкви якщо б такого священика чимкоріш ухопив дідько у своє володіння. Рівно ж і в Аргентині поширяють його з малої місцевості Вірасоро, що лежить недалеко центру обласного Василіана в Апостолес, пров. Міс'онес. Який український «діяч» в тому містечку це написав? Там такого немає. Значиться, хтось туди той пасквіль прив'яз, і або сам надав на пошту, або попросив про це свою довірену особу.

Інклюз не має потреби розводитися далі над тим пасквілем, але насувається запитання: яку користь дав для української католицької церкви і нашого народу «свщ. М. Г. Б.» пишучи це нестрічаємо дотепер в нас обєинувачення тим, що мають інший погляд на справу патріархату ніж той, що його обстоює Східня Конгрегація? Спасе тим пасквілем більше душ для неба, чи допоможе сам собі скоріше дістатися до пекла?

Інклюз

от тоді ми їм і продамо гуртом!

—**—

ВІРМЕНСЬКЕ РАДІО

— Що було б, як би в Канаді заінвестували хліб?

— Совети післиали б їм допомогу: тисячі тонн портретів Леніна!

— А для чого ж тоді служать коні? — запитав несміливо один з курсантів.

Викладач подивився з-під ока на курсанта й сказав:

— Коней тримаємо на те, що як Америці забракне бензини до авт.,

МАТРИМОНІЯЛЬНЕ

Молодята ще не вспіли були приміститись на посазі, як нагло з-за святкового стола, усього в цвітах і добрі, підвісся пильно і поважно, знаний усім весільним гостям, меценас місцевий Колотило, й об'явив приявним в залі:

— Шановні гості, на многі літа молодятам! На многі літа Цибухам!

— На многі літа! — відбилося по всім усюдах, приглушуючи голосний дзвенчик кришталевих чаш і кубків.

— Вінчаться нині, це така собі проста справа! — продовжував староста далі. — Зовсім не так, як колись. От, розповідали мені мама, як вони радилися родичів: «За якого чоловіка ви би радили мені вийти заміж?» «Виходи, доню, за самітного», — відповів їм батько, — а з чоловіками дай собі спокій».

— I добре він каже, — відізвався до свого сусіда маestro Семен Цалапута. — Бо я пам'ятаю, як то збиралася до того «супружого стану». Пішов я до церкви, щоб висповідатися, і, вийшовши звідтам, я відразу здогадався, що отець сповідник забув щось додати мені на відхідне. «Отче, — сказав я йому, вернувшись до сповідальниці, — ви забули завдати мені покуту». «Як то, забув? — здивувався слуга Божий. — А ви не сказали, що будете женитися? То ж, нащо вам тоді покути?»

— А вам так і треба! — вмішалася тут статочна пані, Гапка Цымок. — Бо мій чоловік артист, і я вам скажу, що мистці не повинні женитися, принаймні до сорокового року, бо вони ще замолоді до сімейного життя. А по сороковому році, вони вже застарі до нього, і жінки їм тоді вже не треба.

— Ах, пан! Коли б ви були бачили мою Пазю! — затягнувся романтично маestro Семен Цалапута. — Вона мала такі голубі очі (як її мама), і такий червоний автомобіль (певно її батька)!

— Ви, мужчини, все так фантазуете, як та обскубана гуска, що сидить на воді, й думає, що вона не проста гуска, а чаївний лебідь.

Так затягдалася розмова, після якої стали помалу розходитися гості, і прощатися з молодятами.

— Чи ви вже розцілувалися з молодою на прощання? — спитав меценас Колотило маестра Цалапуту.

— Вел, — замінявся той несміло, зиркаючи на молоду, — не сьогодні...

— А що вам сказав жених, як ви стиснули йому

руку? — настоював далі меценас.

— Ахі слова. Видно, що великі терпіння бувають взаємні.

Ми стрінули якось Цибухів, недовго після їх вінчання, і мене скортіло їх спитати, — от, як то питаютъ молодих, — як пройшов їх медовий місяць:

— Ну, як там молодий?

— Юзьо? О, він як золото! А ще в таку інфляцію..

— А як Фрузя? — спитав я молодого.

— Не може бути ліпшею. Ісль і спить чудово. А сні які їй ще сниться! Просто, як у казці. Подумайтъ тільки, що минулого тижня їй приснилося, що вона ніби йшла по вулиці, уся в Евіному строю, за віймком капелюха. І нараз їй стало так ніяково, так стидно, що не знала де подітися.

— I мала чого! — перебив я йому майже гнівно.

— Та ні. Її капелюх був торічний.

— А їздили ви до Бофала?

— До Бофала ми не їздили, — відповіла скорс Фрузя. — Ми рішили огляdatи водопад Ніягари, і слухати шум і булькання вод, дома, на телевізії, і заощадити собі цим гроши.

— Ваша Фрузя виглядає дуже молодо, — пробували ми підбадьорювати молодих.

— Дякую за комплімент. Й тільки тридцять три роки.

— А ми думали, що їй було стільки п'ять років тому.

— Так, але минулого року була загальна амнестія.

— А ви знаєте, — підхопила скоро Фрузя, — минулої ночі мені снилося, що я вийшла заміж за мільйонера.

— Це нішо, — вмішався наш знайомий Місьо Туцик, — мої жінці сниться це й удень. І кожного ранку вона просить у мене п'ять тисяч доларів.

— Справді! I що вона робить з цими грішми? — здивувалися слухачі.

— А хто її знає, — знізнув плечима Місьо. — Нащасть, я їй ще не дав ні одного цента.

— А моя жінка зачинає мене турбувати, — вмішався тут місцевий дяк, Янтошко Свистозуб. — Вона щовечора ходить від корчми до корчми, від бари до бари.

— A що, зачала може пити?

— Ні, вона шукає так за мною.

— Ви, певно, маєте якісі різниці поглядів.

— Та, так. Чому ні? Але, я цього їй не кажу, — потвердив шепеляво дяк.

Місьо глянув пильно на Янтошку, щоб упевнитись, звідки «їде» той свист, і спитав його делікатно:

— А ви, певно, учора, вернувшись додому, мусіли її сплести не дуже то цікаву історію на оправдання.

— О, ці два передні зуби? Ні, я їх мусів витягнути давніше, — усміхнувся дяк спокійно. — Учора я тільки посварився із моєю тещою. І знаєте, хто виграв? Вони обое! I, вдодатку до цього, вона пішла ще потім до крамниці, щоб купити добір тарілок. «Дайте мені, Ганцю, — просила вона нашу сусідку, що там працює, — один сервіс тарілок, але недорогих. Бо як я говорю з зятем, то я хочу, щоб наша розмова обійшлася тано». Але я їй це простив, і щоб якось усе старе забути, я звернувся до неї по вечери, й кажу: «Рузю, завтра заріжемо курку». «А нашо?» — витріщила вона свої катячі очі на мене. — «Бо завтра буде десять років, як ми пібралися». «Ну, і що? — відпарила моя Рузя просто з моста, а курка що тут винна?» Ви знаєте, я колись щиро плакав при оббиранні цибулі, а тепер і шкрябання бараболь приводить мене до плачу. Але, мое нещастя почалося не від цибулі чи бараболь, а від того чорного понеділка (не даром то кажуть, «не зачинай нічого в понеділок»). «Янтошку, — обізвалася моя Рузя в той нещасний понеділок, — нас скоро буде троє». «Справді? — скрікнув я з радості.

— Кому я тільки розказав у бюрі про нашу вчорашню сварку, всі признавали рацію мені, а не тобі!

— далі на стор. 6-ї.

Ще трохи такої «дружньої» розмови і... задусять вождя.

ЖИДІВСЬКА ЛОГІКА

Коли ще Гольда Меер була при владі, відбулась між нею а Кісінгером така розмова:

— Уважайте, що я в першу чергу американець, а потому жид! — каже Кісінгер.

На те відповіла Гольда Меер:

— Ну, так, але в нас, по-гебрейськи, читається все ззаду доперед...

ДАЛЕКА РІВНІСТЬ

— Французький президент Ж'єкар говорив про рівність між людьми,

ДЕЩО З ІСТОРІЇ

Антон Іден, кол. англійський дипломат, у своїй книжці «Підрахунок» на стор. 427-ій написав, що на тегеранській конференції, що відбулась при кінці 1943 року, В. Черчіль сказав:

— Я вірю, що Бог с по нашому боці...

На те відповів Сталін:

— А диявол є по моєму боці, — бо, мабуть, кожний знає, що диявол є комуніст.

А що скажуть ті, які тепер пактують із комуністами, ба, ще й хотять їх навернути на католицизм...

На тій же конференції Сталін вимагав, щоб після війни розстріляти 50 тисяч німецьких офіцерів. Черчіль був проти того, а Рузвельт сказав:

— Я маю компромісовою пропозицію: не 50 тисяч, а розстріляти лише 49 тисяч.

але йому важко це здійснити.

— Чому?

— Бо ж кравці признали йому звання «найкраще одягненого чоловіка».

— Ну, то що це має спільног з рівністю?

— Дуже багато, бо щоб дорівняти москалям, він мусів би одягатися так як... Брежнєв.

НЕПЕВНИЙ ГРУНТ

— Чому московські дисиденти на заході назвали свій журнал «Континенталь», а не інакше, скажімо, хоч би й «Океан»?

— Бо концепція єдинонеділімства і на континенті вже досить п'дмокла, а в океані то розмокла б до решти.

Хвальна «Мітло»!

Живу я в Чако, і тут нема жодного українського товариства, але я читаю «Наш Клич». Минулого року був «Рік Чупринки» і я думав, що «офіційний орган української колонії в Аргентині» бодай помістить фотографію цього нашого великого героя. Признаюсь вам, що я ще не бачив портрету Чупринки. Чи не могли б Ви просити якось редакцію «Нашого Клича», щоб бодай тепер надрукували таку фотографію.

З незалежною пошаною
Гавриїл Пласконіс

— — —
Пане Пласконіс!

Від коли виходить «Наш Клич» там ніхто й ніколи не надрукував портрета командира УПА, ген. Чупринки. Думаємо, що й тепер того не зроблять, бо «горбатого то й могила не випростує», як каже наша народня приповідка.

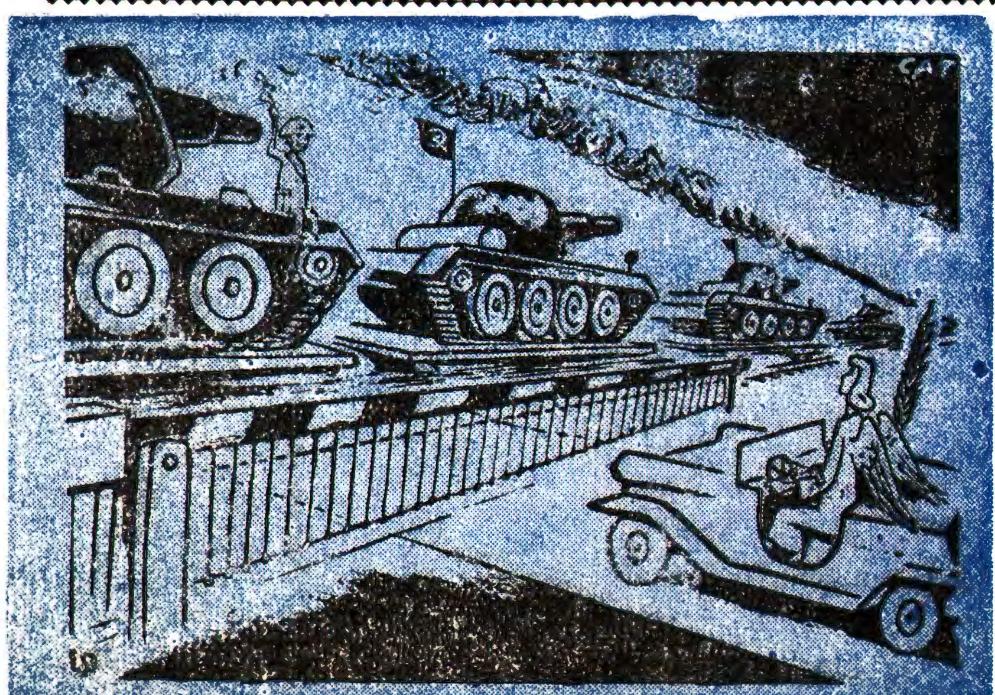
ПРИЧИНА

— Ти чому розходишся зі своєю дружиною?

— Бо назвала мене ідотом.

— Чи це вистачаюча причина?

— Гадаю, що так, а зрештою послухай: Коли я прийшов минулого тижня несподівано вечором додому, застав я свою дружину в недвізначеній ситуації з моїм близьким сусідом. Коли я запитав її, що це має значити, вона відповіла: «Чи ти не бачиш, ідоте?»

За мир! За мир!.. Дайош Анголю!

Алекдоти про славних людей

Німецький композитор Брамс гостював одного разу в домі багатого гамбурзького купця. Господар за пропонував йому вина й, усміхаючись, зауважив:

— Серед вин моєго погреба його сміло можна назвати Брамсом.

Брамс покуштував вино і сказав:

— Добре буде, якщо ви накажете принести з пивниці Бетговена..

Композитор Гендель написав опера «Рінальдо», яку в Лондоні ставили з великим успіхом. Вона теж принесла імпресарієві великий дохід, але автор мало що з того одержав.

Якось імпресарю зустрів Генделя і запропонував йому написати новий твір. Озлоблений Гендель відповів:

— Тепер ви напишіть оперу, а я її ставитиму!

Пісевітт, чікаський мультимільйонер, що доробився маєтку на торгівлі свиней, одного дня заїхав до люксусового готелю в Еспанії. Він одягався дуже неохайно, і через те робив несимпатичне враження.

Коли наступного дня ранком Пі-

світт зайшов у Італію і замовив сніданок, зауважив, що позаду нього стоїть кельнер. Пісвітт думав, що це той самий, у якого він замовив сніданки, тому прикликав його й сказав:

— Снідання я вже давно замовив, а ти ще тут?

— Так, — відповів кельнер, — сніданок вам принесе інший кельнер, я стою тут, бо я вдічальний за срібне накриття.

Останні роки свого життя Айнштайн проживав на самоті. Дуже обмежене число знайомих мало можливість його відвідувати. Все ж таки, інколи Айнштайн запрошуєвав до себе знайомих на чащку кави.

Якось запросив він кількох своїх друзів на підвечірок, але, як звичайно, професор, забув, кого саме запросив. І коли того ж дня він вийшов на кількахвилинний прохід, зустрівши професора Томпсона, сказав:

— Прийдіть сьогодні до мене на підвечірок. Буде в мене професор Томпсон.

ир

— Яка роль Подгорного в колективному тріо на Кремлі?

— А така, як третього колеса в мотоциклі — відцепи його, і мотоцикл пойде без нього.

— Але ж це я професор Томпсон!

— Нічого не шкодить, всеодно прийдіть! — настоював Айнштайн.

Бернард Шов захворів. Покликали негайно лікаря. Той перевірив живчик і сказав:

— Ваш живчик йде дуже повільно.

— Нічого не шкодить, — відповів престюжний Шов, — я ж ніде не поспішаю!

НАПОЛЕОН У ЙОНКЕРСІ

Історики твердять, що свого часу французький володар Наполеон сам себе зробив королем Франції, власноручно наклавши собі на голову королівську корону, хоч мав це зробити висланий з Риму для тої церемонії представник Святої Столиці. Але чи справді так воно було, того не знаю, бо там я тоді не був. Якщо історики пробрехалися, то я лише їхню брехню переповідаю. Та, правдоподібно, історики не помиляються, бо зовсім подібна халепа — хоч в дуже мініатюрних розмірах — повторилася на річних зборах Пласт приєднання в Йонкерсі, в неділю 23-го листопада 1975 року. А на тих зборах я був, то чув і бачив як член Пластприєднання п. Богдан Вітюк поставив внесок, щоб Збори обрали його на пост голови місцевого Гуртка Пластприєднання, бо — як твердив сам пан Богдан Вітюк — довголітній голова Пластприєднання в Йонкерсі пан Петро Кулинич вже більше не хоче бути головою. За скочений таким внеском голова президії Зборів п. інж. Роман Бобяк запропонував десять хвилин перерви, щоб обговорити й підготовити вибір нової управи. Але пан Вітюк відразу запротестував проти перерви. Секретар президії зборів, пані Оксана Миськів при писанні протоколу так весело всміхалась, немов би писала гумореску. А присутній в почесній президії Зборів представник Краєвої Пластової Старшини

п. Антін Тимкевич зніяковіло приглядався до ходу подій і мовчав. Пан маestro Богдан Титла, мабуть, дуже радо волів би був на той час заховатися під стіл, але не пасувало, бо в ні же голова Пластової Станиці в Йонкерсі. Тому п. Титла мусів затримати, як то кажуть, відповідний фасон. І сидів мовчки та чимно за столом в почесній президії. А отець Білецький, який дуже радо бере участь у всіх громадських зібраннях та любить оповідати веселі теревені, тим разом виглядав дуже сумно. Бо коли глянув на пана Вітюка, то зробив таку квасну міну, немов би нараз з'їв дві цитрини.

Але збори йшли далі. Пан Вітюк подав довгий список осіб, які — на його думку — мали б увійти в склад нової управи. На поданому списку було з-пів тузина відсутніх на зборах осіб, котрі — згідно із заявою п. Вітюка — дали свою згоду бути кандидатами на членів управи Пластприєднання. Але кілька з поданих п. Вітюком кандидатів, що були на залі, відразу відмовились кандидатувати на членів управи.

Не зважаючи на таку невеселу ситуацію, веселі збори йшли далі та врешті-решт обрали п. Богдана Вітюка головою Пластприєднання в Йонкерсі, бо, моєлья, іншого виходу не було. Хіба, що був би в той час несподівано з'явився інший кандидат на голову Пластприєднання, який своїми кваліфікаціями дорівнював би па-

нові Вітюкові. А такого другого як п. Вітюк в Йонкерсі немає, і напевно ще довго не буде, бо історія з Наполеоном повторюється лише раз на кілька століть.

Панько Ціпило

ПОДРУЖНЯ ПРОБЛЕМА

— Пане докторе, мій чоловік потребує конечно окулярів.

— Добре, але які?

— Не знаю. Він завжди каже: «Я вже на тебе не можу дивитися».

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Чимало наших видавництв переважає технічні та фінансові труднощі й через те не появляються своєчасно друком. Цей феномен наших днів не смінає й «Мітли», і тому журнал появляється з перебоями, яких ми не мали від початку існування видавництва. Тому просимо вирозуміння в наших передплатників, коли на час не одержуєте Вашого журналу.

На адреси наших передплатників уже вислано Календар «Мітла» на 1976. Належність за календар просимо сплатити якнайскоріше, бо постійна інфляція підкопує і так не сильні фінансово «фундаменти» на шої дальшої видавничої праці.

Ціна на календар і передплату в Аргентині, що подана на стор. 8, важна лише по кінець березня цр. і після того речення буде вища. Належність за календар чи передплату просимо сплачувати на одну з адрес, що подані на стор. 7-ї.

МАТРИМОНІЯЛЬНЕ

(Закінчення зі стор. 3-ої).

— А коли? «Завтра вечором, — відповіла спокійно Рузя. — Завтра вечором поїдеш на станцію, і привезеш мою маму».

При цьому він звернувся до Цибухів, і побажав їм щастя:

— Ну, живіть і плодіться, і то близнятами!

— Це не щастя, а нещастя! — затріпала руками Фрузя.

— Не так, молодята, не так, — підхопив скоро Стасів Гринь. — Урядова статистика виявляє, що тепер родиться більше близнят, ніж колись. І чому би ні? Бо коли б ви не мали плаття, не мали грошей, і не знали б де приклонити завтра голову, то мали б ви відвагу прийти самі на цей жорстокий світ?

— А ви, молодий юначе, над чим так задумались?

— спітали ми обое, прощаючись з людьми.

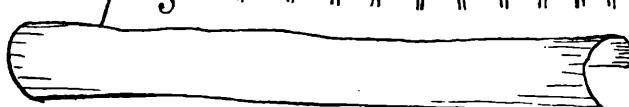
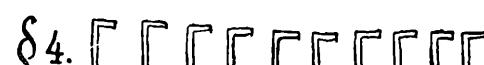
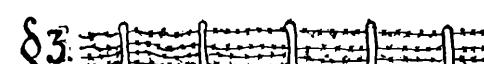
— Я роздумую над тим, чи йти мені завтра на весілля, чи не йти.

— А хто жениться?

— Та я, — відповів той ніяково, не знаючи на котру ногу стати.

Тівігіс

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Советофілові А. Білинському — в альбом...

СОВЕТСЬКИЙ ПРОГРЕС

ЕИ, ДА УХНЄМ!

Де а де, але в комуністичному царстві — бюрократія розрослась до такої височини, що під цим оглядом уже давно догнали й перегнали Америку. В будь-якій установі, варстаті чи фабриці — десятки чиновників, наставників, партійних наганяйлів і підганяйлів, хоч, насправді, коли б була приватна власність — треба би було там всього пару осіб. Наприклад, відома річ, що в колгоспах, по «конторах» і всяких управліннях, сидять десятки неробів, які складають пляни, потім їх удосконалюють, перевіряють, затверджують, а потім ще й дають їм «ордена» за те, що по дешевій ціні закупили пшеницю в Канаді. Коли в ЗСА в сільському господарстві працює 7% населення і не бракує ніколи ні хліба ні харчових продуктів, то в Советах у сільському господарстві працює аж 42% населення з еислідом про який не треба писати, бо й так усі знають.

Та ще гірше в москоєсъкіх бурах В одному з міністерств прийняли нового службовця. Молодого, мовтяв, надійний спец. І от первого дня коли появився на роботі, йому вказали його робочий столик, і спец сів біля бюрка. Поглядав яксь бумаги, закурив, потім говорив довго телефоном до своїх кумпанів, і, врешті, преслокійно витягнув з підручної торби пляшину та закуску й поставив на стіл. Ну, а потім випив.

Побачив це начальник ЕІДЛУ та до нього:

— Ви що, товаришу, в ресторан зайшли?

В колгоспного бригадира
Шось жінка нездужа...
Оха, стогне та пітніє,
До їжі байдужа.

Ось тут лікаря привезли
Чим скоріш до хати,
Він убраав докторський халат
І почав оглядати.

Наказує, щоб купили
Мерцій медицини:
Аспірину, валер'янку,
Настій від риціни...

Пояснив як уживати,
Що і як від чого;
Бригадир ось незабаром
Так каже до його:
— До хліва зайдіть, прохаю,
Там наша корова,
Також кашляє та дметься,
Певно нездорова.

Отут доктор здивувався
Звів очі до неба
Та і каже: — До корови —
Бетлікаря треба!

Бригадир не відступає
І питає відразу:

— А хіба ви ще не чули
Брежнева наказу?
Ло прогресу ми ідемо
В атомову добу:
Лікар мусить лікувати
Людей і худобу!

Йосип Било

Спец видивився та й гукнув:
— Поцілуйте мене в зад! Добре?

Той підняв рейвах і побіг до завідуючого кадрами. Прийшов завідкадрами і знову:

— Але ж, товаришу, ви прийшли тут на працю, правда?

Молодий спец допивав якраз чарку, і допивши, відсарапнув, а тоді й каже:

— Ти як хочеш зі мною говорити, то йди собі найперше помий морду!

На такі слова завідкадрами спалахнув і побіг до начальника. І там устійнили, що молодий спец, це син

На одну з поданих адрес — яка для Вас найвигідніша — просимо переслати передплату на журнал «Мітлу», а також і належність за інші видання, які Ви від нас одержали.

АРГЕНТИНА:

Sr. Serediak Julián
Casilla de Correo 7
(SUCURSAL 7)
Buenos Aires

АВСТРАЛІЯ:

Fokshan Booksellers
16 a Prospect Str.
Glenroy, Vic., 3046

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers
49, Linden Gardens
Notting Hill Gate
London, W2 4HG

або на адресу «В. Шляху»:
"The Liberation Path"
200, Liverpool Road
London, N1 1LF

БЕЛГІЯ:

Mr. O. Kowal
72, Charlemagne Blvd.
Bruxelles IV

БРАЗИЛІЯ:

Livraria "Pracia"
Caixa Postal 2
84400 Prudentopolis, Paraná

КАНАДА:

Mr. W. Didiuk
140 Bathurst Str.
Toronto 133 Ont.

ПІВН. АМЕРИКА:

Mr. A. Kushchynskyj
2100 W. Chicago Ave
Chicago, Illinois, 60622

НІМЕЧЧИНА:

Verlag 'Schlach Peremohy'
8 München 8
Zeppelinstrasse 67

великої «риби» з КГБ.

Замовкли обидва. По хвилині мсвчанки каже заекадрами до начальника:

— На єсяк випадок я йду помити собі обличчя. А ви давайте собі з мсолодиком самі раду, як умієте.

Ей, да ухнем!

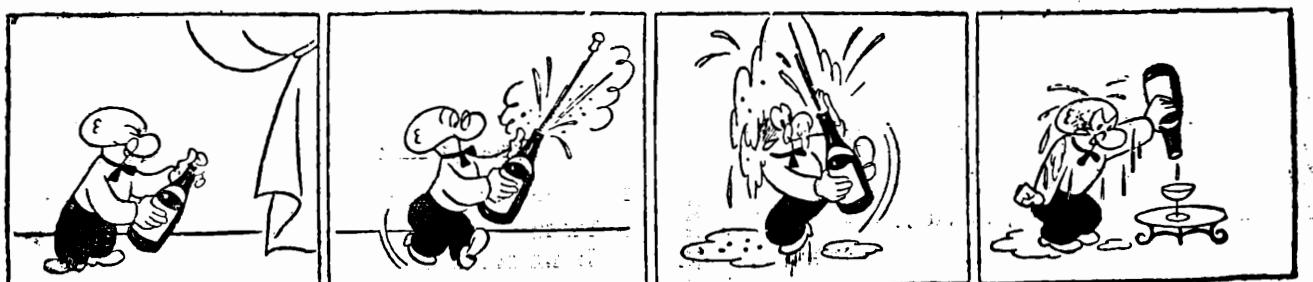
ДИВНА ХВОРОБА

— Пане докторе, в мене дуже погано із зором.

— В чому це проявляється?

— В тому, що, наприклад, на столі є муха. Ви її бачите, а я — ні.

Пригоди Пилипа Недотепи:

«Вільне Слово» (Торонто) ч.46 з 8 листопада 1975 р. друкує чергову «мудрість» славного вже поета на Торонто й околиці, п. Михайла Додяка, що подає себе за Гуцула Самоука. Ось частина з твої «підвалих», яку п. Додяк називає «книгою мудрості»:

...За ті гроці, що на війни видають,
Будуть за них будувати машини,
Що заступлять людські органи
І будуть робити кров і клітини.
Машини будуть для жінок
Вагітних, і лікуватимуть мужчин,
Заступатимуть зіпсуті нирки,
Печінку, серце і легені...

Повідають, що на Гуцульщині були мудрі люди, але по писанині Гуцула Самоука з «Вільного Слова» аж ніяк того не видно. А, може, винайдуть таку машину, що заступить і п. Додяка у «Вільному Слові»?

— Як це можливе, що твій наречений залишив тебе й очінився зі старою бабою?

— Е, на гроші дивляться не на рік друку, а на їх вартість...

LA ESCOBA

Casilla de Correo 7

(SUCURSAL 7)

BUENOS AIRES 1407, — ARGENTINA

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить що-місяця.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк

Ціна за 1 примірник 15 нов. пез.

Передплата за 1 рік 150 нов. пез.

Англія £2.—

Австралія \$3.—

Бразилія 30 нов. кр.

ЗСА і Канада \$5.—

В інших країнах рівновартість 5 ам. дол.

LA ESCOBA

REVISTA UCRANIANA

DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:

Julian Serediak

Suscripción: (Ley 18.188)

Precio de ejemplar \$15.—

Anual \$150.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163, Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo
Argentino
Sucursal 7
(V. Sarsfield)

TARIFA REDUCIDA	
Concesión №4072	
Intelect. Nro 1,367.823	

Вп. В. Патер, Торонто, — — \$2.—

Вп. І. Путко, Монреаль, — \$2.—

Вп. Д. Шумило, Віжа Баж. 50 пез.

Вп. А. Шкарлатюк, Адрогус, 50 п.

Вп. Вол. Помірко, Чако — 30 пез.

Вп. Петро Лобас, Хаурегі, — 50 п.

Щира подяка Жертвовавцям.

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІШІ ВИПУСКИ НАШОГО ВИДАВНИЦТВА

КОЛЕНДАР АЛЬМАНАХ

MITLA

НА 1976 РІК

Мистецька обкладинка у виконанні В. Каплуна

128 сторін друку!

Багато карикатур!

XXV річник

Ціна цього едиктора в світі українського календаря гумору і сатири виносить:
в Аргентині — 100 пезів; в Англії — £1.00;
в Австралії — \$1.50; в ЗСА і Канаді — \$8.00
В інших країнах — ціна за домовленням.

Євстахій Загачевський

ЇЇ РЕГІТ НЕ ЛЯКАВ...

Збірка оповідань з часів другої світової війни.

Сторін — 192 — Книжковий білий папір.

Трикольорова обкладинка та ілюстрації
у виконанні автора

Євстахій Загачевський — загально відомий автор творів на військові теми, тож і цим разом подарував українським читачам, що ім не чужа збройна наша боротьба за волю черговий твір, в більшості присвячений Бродам.

Ціна книжки «Її регіт не лякає»:

в Аргентині — 200 пезів; в Австралії — \$2.50

в Англії — £1.75; в ЗСА і Канаді — \$4.00

В інших країнах — ціна за домовленням.